

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/278/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112222886
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6112222886.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a Mgr. Dušana Ďuriana, v právnej veci navrhovateľa Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom v Žiline, Hodžova č. 11, zastúpeného právnym zástupcom Advokátska kancelária Antovszká, s. r. o., IČO: 36 866 881, so sídlom v Bratislave, Žabotova č. 2/B, v mene ktorého koná JUDr. Alžbeta Fuchsová, advokátka a konateľka, proti odporkyni C. R., rod. l., nar. XX.XX.XXXX, bytom v T. T. - S., H. U. č. XXXX/XX, o zaplatenie 887,40 € s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/353/2012-97 zo dňa 16.04.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania návrh navrhovateľa zamietol, m e n í tak, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania vo výške 0,25 % ročne zo sumy 649,44 € od 27.09.2012 do 29.10.2012, vo výške 0,25 % ročne zo sumy 640,44 € od 30.10.2012 do 21.11.2012, vo výške 0,25 % ročne zo sumy 630,44 € od 22.11.2012 do 22.12.2012, vo výške 0,25 % ročne zo sumy 620,44 € od 23.12.2012 do 22.01.2013, vo výške 3,25 % ročne zo sumy 580,44 € od 22.02.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odporkyňa je p o v i n n á nahradiť navrhovateľovi trovy konania z titulu zaplateného súdneho poplatku v sume 53,- € a z titulu trov právneho zastúpenia v sume 284,02 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa Advokátska kancelária Antovszká, s.r.o., IČO: 36 866 881, so sídlom v Bratislave, Žabotova č. 2/B, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 79,- € zastavil, uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 808,40 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 659,44 € od 15.01.2011 do 26.09.2012, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 649,44 € od 27.09.2012 do 29.10.2012, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 640,44 € od 30.10.2012 do 21.11.2012, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 630,44 € od 22.11.2012 do 22.12.2012, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 620,44 € od 23.12.2012 do 22.01.2013, vo výške 5,75 % ročne zo sumy 580,44 € od 22.02.2013 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti úroku z omeškania návrh navrhovateľa zamietol a rozhodol o trovách konania; súčasne okresný súd povolil odporkyni splatiť navrhovateľovi priznanú istinu, úroky z omeškania a náhradu trov konania v splátkach v sume 20,- € mesačne, ktorých podmienky splatnosti určil v rozsudku.

Návrhom na začatie konania sa navrhovateľ voči odporkyni pôvodne domáhal zaplatenia sumy 887,40 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 659,44 € od 15.01.2011 do zaplatenia. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že navrhovateľ a odporkyňa uzavreli písomnú zmluvu o bežnom účte zo dňa 29.04.2004, ku ktorej bolo dňa 11.11.2004 písomne dohodnuté povolené prečerpanie účtu. V dôsledku prečerpania účtu nad povolený debetný limit navrhovateľ písomne

odstúpil od zmluvy a odstúpenie doručil odporkyňi dňa 14.01.2011, preto od 15.01.2011 je odporkyňa v omeškaní s plnením peňažného dlhu; dlžná suma 887,40 € pozostávala z neuhradenej istiny v sume 659,44 € a sankčného úroku v sume 227,96 €. Po začatí konania odporkyňa postupne uhradila spolu sumu 79,- €, preto na základe čiastočného späťvzatia návrhu okresný súd v tejto časti konanie zastavil a uložil odporkyňi povinnosť na neuhradenej istine a vyčíslenom sankčnom úroku z omeškania zaplatiť navrhovateľovi spolu sumu 808,40 €. Priznanie úrokov z omeškania odôvodnil okresný súd tým, že odporkyňa je v omeškaní od prvého dňa nasledujúceho po zániku zmluvy, t.j. od 15.01.2011; úroky z omeškania priznal navrhovateľovi z jednotlivých súm podľa toho ako odporkyňa čiastočne navrhovateľovi plnila s výškou úrokov z omeškania podľa predpisov občianskeho práva o 8 percentuálnych bodov viac ako je úroková sadzba Európskej centrálnej banky; z poslednej časti nesplatennej istiny v sume 580,44 € od 22.02.2013 do zaplatenia priznal okresný súd úroky z omeškania podľa nariadenia vlády č. 20/2013 Z. z. vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako je úroková sadzba Európskej centrálnej banky k prvému dňu omeškania; pokiaľ navrhovateľ požadoval vyšší úrok z omeškania (9 % ročne) okresný súd jeho návrh ako nedôvodný zamietol. Úspešnému navrhovateľovi priznal súd voči odporkyňi plnú náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie okresný súd oprel o ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka (v znení účinnom od 15.01.2009), § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ďalej o „nariadenie vlády č. 568/2008 Z. z.“ a „nariadenie vlády č. 20/2003 Z. z.“; o trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v spojení s § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p..

Proti rozsudku okresného súdu vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania návrh navrhovateľa zamietol, podal navrhovateľ včas odvolanie zo dňa 29.05.2013 (č. I. 102 spisu), ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku zmenil tak, že návrhu vyhovie aj v tejto časti alebo aby rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie; navrhovateľ uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., pretože podľa jeho názoru rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní navrhovateľ uviedol, že podľa jeho názoru okresný súd nesprávne právne posúdil ustanovenie § 10c nariadenia vlády č. 20/2013 Z. z., podľa ktorého, ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013; zmluva o osobnom účte bola uzavretá dňa 29.04.2004 a preto by výška úrokov z omeškania mala predstavovať 8,75 %.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa napriek jeho doručeniu (č. I. 103 spisu) nevyjadрила.

Z dôvodu, že odvolanie navrhovateľa bolo (v kontexte ostatných podaní vo veci) nezrozumiteľné v časti požadovanej výšky úrokov z omeškania v rámci odvolacieho konania, odvolací súd uznesením č. k. 17Co/298/2013-105 zo dňa 09.07.2013 vyzval navrhovateľa, aby doplnil svoje odvolanie zo dňa 29.05.2013 o výslovné uvedenie ako navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu so zameraním sa na požadovanú výšku úrokov z omeškania, nakoľko nie je zrejmé, či navrhovateľ podľa posledného podania vo veci zo dňa 15.03.2013 (č. I. 91 spisu) navrhuje priznať úroky z omeškania vo výške 9 % ročne alebo úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne ako to uviedol v predmetnom odvolaní. Písomným podaním zo dňa 22.07.2013 navrhovateľ oznámil, že uplatňuje úroky z omeškania vo výške 9 % ročne (č. I. 108 spisu); uvedené písomné podanie navrhovateľa doručil odvolací súd dňa 19.08.2013 odporkyňi na vedomie prostredníctvom pošty (č. I. 108 p. v. spisu).

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti výroku o zamietnutí úrokov z omeškania v prevyšujúcej časti podľa § 220 O.s.p. zmenil z nasledovných dôvodov:

Podľa § 220 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka (v znení účinnom od 15.01.2009 do 31.01.2013), ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (v znení účinnom od 01.07.2010 do 31.01.2013), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (v znení účinnom od 01.02.2013), ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Predmetom odvolacieho konania bolo len posúdenie otázky výšky úrokov z omeškania vo vzťahu k výroku rozsudku okresného súdu, ktorým uplatnené úroky z omeškania v prevyšujúcej časti nad priznanú výšku zamietol. Pri viazanosti rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) sa odvolací súd nezaoberal vecnou správnosťou ostatných výrokov rozsudku okresného súdu.

Odvolanie navrhovateľa je podľa názoru odvolacieho súdu v plnom rozsahu dôvodné.

Okresný súd riadne zistil skutkový stav, na ktorý aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu, preto nebol dôvod na zrušenie napadnutého výroku rozsudku (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), ale vec neprávne právne posúdil, čím došlo k vecnej nesprávnosti napadnutého výroku, z ktorého dôvodu nemohol odvolací súd tento výrok okresného súdu potvrdiť (§ 219 ods. 1 O.s.p.); pri neexistencii iných zákonných dôvodov na zrušenie napadnutého výroku rozsudku okresného súdu prichádzala do úvahy len jeho zmena (§ 220 O.s.p.).

Na prejednávanú vec okresný súd správne aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka o omeškaní dlžníka, pretože z hľadiska charakteru právneho vzťahu medzi účastníkmi konania išlo o absolútny obchodný záväzkový vzťah vzniknutý na základe zmluvy o bežnom účte (§ 708 Obchodného zákonníka) a zmluvy o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka) vo vzťahu k povolenému prečerpaniu bežného účtu, na ktorý sa vždy aplikuje Obchodný zákonník bez ohľadu na povahu účastníkov (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že uvedené právne úkony predstavujú súčasne spotrebiteľské zmluvy, nakoľko odporkyňa pri ich uzavieraní vystupovala ako spotrebiteľ a ani skutočnosť, že príslušné aplikovateľné ustanovenie Obchodného zákonníka o omeškaní dlžníka (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom od 15.01.2009 do 31.01.2013) odkazuje na použitie predpisov občianskeho práva; aplikovateľnými predpismi občianskeho práva na prejednávanú vec je ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (v znení účinnom od 01.07.2010 do 31.01.2013) v spojení s § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (v znení účinnom od 01.02.2013).

Zo skutkového stavu zisteného okresným súdom vyplýva, že navrhovateľ v dôsledku nepovoleného prečerpania bežného účtu nad povolený debetný limit odporkyňou písomne odstúpil od zmluvy listom zo dňa 05.01.2011 (č. I. 27 spisu) a odstúpenie doručil odporkyňi dňa 14.01.2011; toto skutkové zistenie nebolo medzi účastníkmi sporné a preto z neho vychádzal aj odvolací súd (§ 120 ods. 3 O.s.p.). Podľa obsahu listu bol tento súčasne aj výzvou na vrátenie dlhu (§ 563 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka) a to do troch dní od jeho doručenia odporkyňi, t.j. od 14.01.2011; posledný deň na vrátenie dlhu určený navrhovateľom tak pripadol na 17.01.2011 a do omeškania s plnením sa odporkyňa dostala dňa 18.01.2011. Pri určení výšky úrokov z omeškania bolo potrebné vychádzať zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu 18.01.2011 predstavovala 1 % (takáto základná úroková sadzba bola v období od 13.05.2009 do 12.04.2011); navrhovateľovi tak vzniklo právo požadovať od odporkyne úroky z omeškania vo výške 9 % ročne (1 % + 8 % = 9 %). Dohoda o inej výške úrokov z omeškania v zmluve (§ 369 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka v znení účinnom od 15.01.2009 do 31.01.2013) nebola v konaní preukázaná, keď aj prípadná dohoda o výške úrokov z omeškania by vzhľadom na postavenie odporkyne ako spotrebiteľa musela rešpektovať maximálnu výšku úrokov z omeškania podľa rovnakých predpisov občianskeho práva, ktoré v zhode s okresným súdom aplikuje aj odvolací súd (§ 369 ods. 1 tretia veta Obchodného zákonníka v znení účinnom od 15.01.2009 do 31.01.2013). Odvolací súd vo vzťahu k odvolaním vytykanej nesprávnosti napadnutého výroku rozsudku okresného súdu o zamietnutí úrokov z omeškania v prevyšujúcej časti osobitne zdôrazňuje, že rozhodujúcim dňom na stanovenie výšky úrokov z omeškania podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (v znení účinnom od 01.07.2010 do 31.01.2013) je práve len prvý deň omeškania odporkyne s plnením peňažného dlhu (z hľadiska prejednávanej veci ide o deň 18.01.2011) a takto stanovená výška úrokov z omeškania sa nemení počas celej doby omeškania; na výšku úrokov z omeškania nemajú teda vplyv ani prípadné čiastočné úhrady peňažného dlhu odporkyňou počas trvania omeškania. Z hľadiska skutkového stavu nebolo medzi účastníkmi sporné (§ 120 ods. 3 O.s.p.), že odporkyňa po začatí konania čiastočne plnila navrhovateľovi jednotlivými platbami spolu sumu 79,- € (dňa 26.09.2012 sumu 10,- €, dňa 29.10.2012 sumu 9,- €, dňa 21.11.2012 sumu 10,- €, dňa 22.12.2012 sumu 10,- €, dňa 22.01.2013 sumu 20,- € a dňa 21.02.2013 sumu 20,- €) v dôsledku čoho vzal navrhovateľ svoj návrh čiastočne späť a súčasne v písomnom podaní zo dňa 15.03.2013 (č.l. 91 spisu) správne zohľadnil uvedené čiastočné plnenia aj vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu tým, že obmedzil obdobia omeškania odporkyne z jednotlivých súm podľa jednotlivých čiastočných platieb, t.j. v pôvodnom návrhu sa navrhovateľ popri istine domáhal zaplata úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 659,44 € od 15.01.2011 do zaplata a po zohľadnení jednotlivých čiastočných platieb odporkyne sa navrhovateľ popri istine domáhal zaplata úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 659,44 € od 15.01.2011 do 26.09.2012, zo sumy 649,44 € od 27.09.2012 do 29.10.2012, zo sumy 640,44 € od 30.10.2012 do 21.11.2012, zo sumy 630,44 € od 22.11.2012 do 22.12.2012, zo sumy 620,44 € od 23.12.2012 do 22.01.2013, zo sumy 600,44 € od 23.01.2013 do 21.02.2013 a zo sumy 580,44 € od 22.02.2013 do zaplata (pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v zhode s okresným súdom nebolo potrebné v tomto prípade rozhodovať o zmene návrhu, pretože zo strany navrhovateľa išlo len o reakciu na čiastočné platby odporkyne po začatí konania a teda obsahovo nešlo o zmenu návrhu, pretože možnosť aj čiastočných platieb bola obsiahnutá v pôvodnom návrhu v časti uplatneného príslušenstva vyjadrením, že sa ho navrhovateľ domáhal „do zaplata“). Pokiaľ teda okresný súd pri dátume každej čiastočnej platby odporkyne opätovne skúmal výšku úrokov z omeškania, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a napadnutý výrok jeho rozsudku nie je správny. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo preto potrebné odvolaniu navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovieť a odvolaním napadnutý výrok rozsudku okresného súdu podľa § 220 O.s.p. zmeniť tak, aby konečná výška prisúdených úrokov z omeškania dosiahla 9 % ročne, pretože na úroky omeškania v tejto výške vznikol navrhovateľovi v zmysle vyššie uvedeného nárok a v tejto výške ich aj dôvodne uplatnil návrhom na začatie konania v prejednávanej veci. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že pokiaľ okresný súd (v tomto konaní nenapadnutým výrokom rozsudku) priznal navrhovateľovi úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 659,44 € už od 15.01.2011 do 26.09.2012 (napriek tomu, že prvý deň omeškania odporkyne nastal až 18.01.2011) v tomto smere nebolo možné rozsudok okresného súdu zmeniť, pretože tento výrok rozsudku nebol napadnutý odvolaním, samotná výška úrokov z omeškania bola stanovená správne a odporkyňa odvolanie proti rozsudku nepodala (nebolo možné preto rozsudok zmeniť v podstate v neprospech navrhovateľa).

V ostatnej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý a to aj pokiaľ ide o samostatný výrok o povolení odporkyni splatiť navrhovateľovi priznanú istinu, úroky z omeškania a náhradu trov konania v splátkach.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že okresný súd doposiaľ nerozhodol o celom predmete konania (§ 152 ods. 2 prvá veta O.s.p.), pretože opomenul rozhodnúť o uplatnenom príslušenstve v podobe úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 600,44 € od 23.01.2013 do 21.02.2013 podľa posledného písomného podania navrhovateľa vo veci zo dňa 15.03.2013 (č. I. 91 spisu). Nejde o chybu v písaní ani inú zrejmu nesprávnosť, ktorú by bolo možné opraviť postupom podľa § 164 O.s.p., pretože zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.04.2013 (č. I. 93-95 spisu) ako aj z písomného vyhotovenia rozsudku (č. I. 97-101 spisu) vyplýva, že o tejto časti predmetu konania okresný súd nerozhodol. Uvedená skutočnosť vzhľadom na rozsah odvolania nebránila síce odvolaciemu súdu rozhodnúť o odvolaní navrhovateľa, je však potrebné, aby okresný súd postupom podľa § 166 ods. 1 O.s.p. o tejto časti predmetu konania rozhodol doplnčiacim rozsudkom; nakoľko na pojednávaní zo dňa 16.04.2013 okresný súd prejednal a vykonal dokazovanie ohľadom celej prejednávanej veci, o zostávajúcej časti predmetu konania v podobe úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 600,44 € od 23.01.2013 do 21.02.2013 môže okresný súd rozhodnúť rozsudkom bez opätovného nariadenia pojednávania; doplnčací rozsudok je však potrebné verejne vyhlásiť do zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku, ktorého miesto a čas vyhlásenia oznámi okresný súd postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a to ešte pred nadobudnutím právoplatnosti rozsudku vo veci samej (§ 166 ods. 1 posledná veta O.s.p.); doplnčací rozsudok je preto potrebné verejne vyhlásiť pred dorúčením tohto rozsudku odvolacieho súdu účastníkom konania.

Keďže došlo k zmene rozsudku okresného súdu, bol odvolací súd zo zákona povinný rozhodnúť aj o trovách na súde prvého stupňa (§ 224 ods. 2 O.s.p.). Preto odvolací súd rozhodol jedným výrokom o trovách konania pred okresným súdom a aj o trovách odvolacieho konania. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal a s § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p., podľa ktorého ak sa pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca. Navrhovateľ sa pôvodne voči odporkyni domáhal zaplata sumy 887,40 € s príslušenstvom; v priebehu konania uhradila odporkyňa navrhovateľovi postupne spolu sumu 79,- €, preto navrhovateľ vzal návrh v tejto časti späť; zastavenie konania zavinila svojím správaním odporkyňa, preto povinnosť uhradiť trovy konania v tejto časti vznikla odporkyni. Súčasne vo zvyšnej časti predmetu konania bol navrhovateľ úspešný, preto aj v tejto časti podľa zásady úspechu vznikla povinnosť nahradiť trovy konania odporkyni. Z hľadiska náhrady trov konania sa zásada úspechu a zásada zodpovednosti za výsledok (zavinenie na zastavení konania) prejaví rovnako a pokiaľ dôjde k súbehu týchto zásad je potrebné ich podľa názoru odvolacieho súdu zohľadniť, pretože inak by došlo k skresleniu rozhodnutia o trovách konania v neprospech niektorého z účastníkov konania. Preto odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania zohľadňoval úspech navrhovateľa v konaní a zavinenie odporkyne na zastavení konania (zavinenie na zastavení konania sa na trovách konania prejaví ako neúspech) a vzhľadom na uvedené vzniklo navrhovateľovi právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania. Prisúdené trovy konania tak pozostávajú zo sumy 53,- € za zaplatený súdny poplatok (č. I. 1 spisu) a zo sumy 284,02 € za trovy právneho zastúpenia za štyri úkony právnych služieb (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu na súd, podanie vo veci samej - čiastočné späťvzatie návrhu a podanie odvolania, t.j. 4-krát po 54,45 €), za štyri režijné paušály (t.j. 2-krát po 7,63 € a 2-krát po 7,81 €) a daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % v sume 89,14 €, pretože právny zástupca navrhovateľa je jej platiteľom (č. I. 3 spisu). Podľa § 151 ods. 8 O.s.p. odvolací súd vo výroku o trovách konania osobitne uviedol trovy právneho zastúpenia a ostatné trovy; všetky trovy konania je odporkyňa v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinná zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľa. Rovnako ako okresný súd nepriznal odvolací súd navrhovateľovi uplatnené trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby v podobe tvrdeného písomného pokusu o zmier, pretože jednak nešlo o úkon právnych služieb (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení vyhlášky č. 209/2009 Z. z. v znení účinnom od 01.06.2009 do 30.06.2013) a jednak nebolo žiadnym spôsobom preukázané doručenie pokusu o zmier odporkyni. Pre úplnosť odvolací súd k rozhodnutiu o trovách konania uvádza, že aj keď nebolo doposiaľ rozhodnuté o celom predmete konania (ako to odvolací súd v podrobnostiach konštatoval vyššie), bolo by podľa názoru odvolacieho súdu formalistické rušiť výrok o trovách konania okresného súdu, pretože je zrejmé, že v prípade vyhovenia návrhu aj v zostávajúcej časti príslušenstva by mal navrhovateľ vo veci plný úspech s nárokom na plnú náhradu trov

konania a v prípade zamietnutia návrhu v zostávajúcej časti príslušenstva (resp. v prípade zastavenia konania so zavinením na strane navrhovateľa) by bol neúspech navrhovateľa len v nepatrnej časti predmetu konania (po vyčíslení ide o sumu 4,50 €), teda aj v tomto prípade by navrhovateľovi celkom zjavne vznikol nárok na plnú náhradu trov konania (§ 142 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.